

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาเรื่องมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยง และการศึกษากรณีสัญญาซื้อขายสุนัข กฎหมายไทยในปัจจุบันไม่ได้มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข ทำให้ทำสัญญาซื้อขายเป็นไปอย่างอิสระ ส่งผลกระทบและก่อให้เกิดปัญหาทำให้ผู้บริโภคหรือผู้ซื้อได้รับความเสียหายและเสียเวลาในอันจะใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลซึ่งเป็นการสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ นอกจากนี้ ยังผลต่อเศรษฐกิจในตลาดซื้อขายสัตว์เลี้ยงอีกด้วย และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์แห่งการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งประกอบด้วย (1) เพื่อให้ทราบถึงความเป็นมาแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสุนัข (2) เพื่อให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสุนัขของระหว่างประเทศ ต่างประเทศ และประเทศไทย (3) เพื่อทราบถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสุนัข (4) ทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสุนัข ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงได้กำหนดประเด็นการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหา ออกเป็น 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 ปัญหาเกี่ยวกับการนิยามคำศัพท์ของสัญญาซื้อขายสุนัข จากการศึกษาพบว่า การที่ประเทศไทยไม่ได้บัญญัติความหมายของสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขไว้ และไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข จึงทำให้การพิจารณาถึงความหมายดังกล่าวต้องเป็นไปตามเนื้อหาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งใช้บังคับแก่การซื้อขายทั่วไปเท่านั้น แต่เนื่องจากสุนัขที่เป็นสัตว์เลี้ยงซึ่งมีชีวิตและจิตใจ การจำหน่ายสุนัขจึงควรตระหนักถึงสิทธิของสัตว์โดยดูแลสุนัขอย่างเหมาะสมให้ถูกสุขลักษณะและส่งมอบสุนัขที่เหมาะสมต่อการจำหน่าย โดยการกำหนดหน้าที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายสัตว์อย่างชัดเจน แต่การที่กฎหมายไม่ได้กำหนดนิยามความหมายของสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขไว้โดยชัดเจน จึงไม่อาจกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงที่ควรมีต่อผู้ซื้อได้ รวมถึงปัญหาการพิจารณาว่าการซื้อขายสัตว์เลี้ยงสุนัขกรณีใดบ้างที่ควรได้รับความคุ้มครอง ดังนั้น การกำหนดนิยามของสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการกำหนดขอบเขตการให้ความคุ้มครองแก่สัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข รวมถึงหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยง เช่นเดียวกับ

กฎหมายต่างประเทศอย่างมลรัฐแคลิฟอร์เนียและมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกา ที่ได้กำหนดนิยามความหมายคำว่า “ผู้ประกอบการที่เป็นร้านจำหน่ายสัตว์เลี้ยง” และคำว่า “ผู้ซื้อ” หรือ “ผู้บริโภค” ไว้

ประเด็นที่ 2 คือ ปัญหาการทำสัญญาเกี่ยวกับการซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข จากการศึกษาพบว่ากฎหมายซื้อขายของประเทศไทยในปัจจุบัน ไม่ได้มีแบบฟอร์มมาตรฐานเพื่อกำหนดรายละเอียดสำคัญในการซื้อขายอย่างชัดเจน โดยสัญญาอาจเกิดขึ้นได้โดยการตกลงด้วยวาจาเพียงแต่การฟ้องร้องบังคับต้องพิจารณาตามมาตรา 456 ว่าต้องด้วยกรณีที่ต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ การวางประจำหรือชำระหนี้บางส่วนหรือไม่ ทำให้ผู้ซื้อไม่ทราบข้อมูลสุนัขอย่างครบถ้วน เมื่อผู้ซื้อสุนัขเรียกร้องให้ผู้ขายรับผิดชอบหรือจะใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลการนำสืบถึงข้อตกลงเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสุนัขนั้นก็ทำได้โดยยากเพราะการซื้อขายเกิดขึ้นโดยง่าย ฝ่ายผู้ขายหรือผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขไม่มีหน้าที่ต้องแถลงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุนัข โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต้องแถลงในเรื่องสุขภาพของสุนัขว่าสุนัขไม่เหมาะสมต่อการซื้อขายอันเนื่องมาจากการเจ็บป่วยหรือเป็นโรคติดต่อที่สามารถแพร่เชื้อไปยังสัตว์อื่นได้ หรือมีความบกพร่องที่มีมาแต่กำเนิดหรือทางพันธุกรรมที่ส่งผลร้ายต่อสุขภาพของสุนัขในอนาคตให้ผู้ซื้อทราบเสียก่อน เพราะกฎหมายไม่ได้บังคับให้กระทำการเช่นนั้นก่อนส่งมอบ ทำให้ผู้ซื้อไม่ทราบข้อเท็จจริงและผู้ประกอบการเองก็ไม่ได้มีการแถลงรับรองว่าสุนัขนั้นสุขภาพดีและเหมาะสมต่อการจำหน่าย จนนำมาสู่ปัญหาว่าความไม่แน่นอนและไม่ชัดเจนว่าหากผู้ขายหรือผู้ประกอบการจงใจปกปิดข้อมูลดังกล่าว ผู้ซื้อจะอ้างว่าผู้ขายผิดสัญญาได้หรือไม่ เนื่องจากขณะที่ผู้ขายหรือผู้ประกอบการเสนอขายสุนัขก็ไม่ได้แจ้งข้อมูลดังกล่าวหรือไม่ได้รับรองว่าสุขภาพดีหรือเหมาะสมต่อการจำหน่ายและผู้ซื้อก็ตกลงซื้อโดยไม่ทราบข้อมูลเช่นกัน หรือแม้แต่มีการแถลงและตกลงสาระสำคัญเช่นว่าหรือแจ้งข้อความอันไม่เป็นความจริง แต่เมื่อไม่มีหลักฐานความตกลงชัดเจนจึงทำให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคซึ่งเป็นฝ่ายโจทก์ที่ใช้สิทธิเรียกร้องย่อมมีหน้าที่นำสืบถึงความตกลงดังกล่าวในประเด็นว่าสัญญาซื้อขายตกลงไว้เช่นไร ผู้จำหน่ายผิดสัญญาจริงหรือไม่ จึงง่ายต่อการที่ผู้ประกอบการจะปฏิเสธความรับผิดชอบและอาศัยช่องทางนี้เองเอาเปรียบผู้บริโภค หรือในอีกกรณีที่พบบ่อย คือ ผู้ขายส่งมอบสุนัขไม่ตรงตามสายพันธุ์ที่ตกลงกับผู้ซื้อหรือปกปิดไม่แจ้งข้อความจริง ก็มีปัญหาในเรื่องการนำสืบถึงข้อตกลงที่ไม่ชัดเจนเช่นกันว่าสุนัขตรงตามสายพันธุ์ตามที่ตกลงขณะทำสัญญาซื้อขายหรือไม่ ดังนั้น การที่บทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม่ได้กำหนดแบบซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญในการทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขไว้ จึงมีปัญหาว่า ในกรณีที่ผู้ขายหรือผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขไม่แจ้งข้อเท็จจริงดังกล่าวทำให้ผู้ซื้อจะอ้างถึงความผิดสัญญาได้หรือไม่ และปัญหาในการนำสืบพยานถึงความตกลงในสัญญาใน

กรณีและผู้ซื้อใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลเมื่อไม่มีหลักฐานความตกลงที่ชัดเจนเป็นหนังสือ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้ซื้อต้องนำพยานบุคคลเข้าสืบและเหตุนี้เองทำให้เกิดความได้เปรียบในฝ่ายผู้ขายหรือผู้ประกอบการธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยง

ดังนั้น การกำหนดหลักเกณฑ์การทำสัญญาตามแบบที่กฎหมายกำหนดโดยประกอบข้อมูลเกี่ยวกับสุนัขและคำรับรองสุขภาพของสุนัขให้ชัดเจนจึงมีความจำเป็นต่อการคุ้มครองผู้ซื้ออย่างยิ่ง

ประเด็นที่ 3 ปัญหาการกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข สุนัขเป็นทรัพย์สินที่สามารถซื้อขายได้ เป็นสัตว์ซึ่งมีชีวิตมีสิทธิของสัตว์ สุนัขจึงไม่เหมือนสินค้าทั่วทั้ง โดยสภาพและโดยความสัมพันธ์ที่มีต่อมนุษย์ การที่ผู้ขายหรือผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงเพียงแต่ได้ส่งมอบสุนัขให้แก่ผู้ซื้อตามหน้าที่ตามที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดเท่านั้นและเร่งผลิตสุนัขให้ทันต่อการต่อความต้องการ โดยไม่คำนึงถึงสวัสดิภาพของสัตว์ สุขอนามัย สุขภาพของสุนัข ย่อมส่งผลเสียทั้งต่อสุนัขและผู้ซื้อหรือผู้บริโภครที่ได้รับสุนัขที่ไม่เหมาะสมต่อการซื้อขายและเสียค่าใช้จ่ายในการรักษา ถ้าพึงเพียงหน้าที่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จึงไม่เพียงพอและเหมาะสมต่อสภาพการซื้อขายสุนัข ดังนั้น การที่ประเทศไทยยังไม่มีกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ขายหรือผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงเป็นการเฉพาะ ประกอบกับภายใต้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่อาจทำให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภครได้รับความคุ้มครองเพียงพอ จึงทำให้เกิดเป็นปัญหากรณีการหลอกลวง น้อ โกง ปกปิดข้อความจริงเกี่ยวกับสุขภาพของสุนัข และส่งมอบสุนัขที่ไม่เหมาะสมต่อการจำหน่าย เอาเปรียบผู้ซื้อหรือผู้บริโภคร ทำให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภครได้รับความเสียหาย เช่น ต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการรักษา ดังนั้น ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหน้าที่ตามกฎหมายไทยกรณีไม่ได้มีการตกลงอื่นใดเป็นพิเศษนอกเหนือจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ย่อมเป็นบ่อเกิดของข้อพิพาทระหว่างผู้ขายหรือผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงและผู้ซื้อหรือผู้บริโภคร โดยเหตุนี้เองทำให้เกิดความได้เปรียบแก่ผู้ประกอบการเพราะสามารถอ้างได้เสมอว่าตนได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ขายครบถ้วนตามกฎหมายแล้ว

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขซึ่งมีผลการวิเคราะห์เป็นไปตามบทที่ 4 โดยปรากฏให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคต่อการทำสัญญาซื้อขายซึ่งไม่มีมาตรการทางกฎหมายเพียงพอที่จะคุ้มครองผู้ซื้อหรือผู้บริโภคร ดังนั้น เพื่อให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภครได้รับความคุ้มครองอย่างเพียงพอ ประเทศไทยจึงควรมีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการ

ทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขขึ้นเป็นการเฉพาะที่มีลักษณะเป็นกฎหมายลำดับรองสำหรับการซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวตามประเด็นข้อเสนอดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาเกี่ยวกับนิยามของสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข

การที่ผู้ซื้อและผู้ขายสามารถตกลงเข้าทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขได้อย่างอิสระและเสรีโดยไม่มีมาตรการควบคุมในการทำสัญญาโดยตรง ทำให้ไม่อาจกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงได้ ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรต้องมีการกำหนดนิยามคำศัพท์ของสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข ดังนี้

ให้มีบทบัญญัตินิยามคำศัพท์ของสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข ได้แก่

“สัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข” หมายถึง สัญญาซึ่งบุคคลฝ่ายหนึ่งเรียกว่าผู้ขายตกลงโอนกรรมสิทธิ์สัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขให้แก่ผู้ซื้อ และผู้ซื้อตกลงว่าจะใช้ราคาสุนัขให้แก่ผู้ขาย

(2) ปัญหาการทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัข

การที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้กำหนดแบบในการทำสัญญาซื้อขายสุนัขไว้เป็นการเฉพาะว่าผู้ขายหรือผู้ประกอบธุรกิจจะต้องแจ้งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับสุนัขใดบ้างก่อนทำการซื้อขาย รวมถึง ไม่มีมาตรการป้องกันกรณีผู้ขายหรือผู้ประกอบธุรกิจเอาเปรียบผู้บริโภคส่งมอบสุนัขที่ไม่เหมาะสมต่อการขายหรือส่งมอบสุนัขที่ไม่ตรงตามสายพันธุ์ตามที่ได้ตกลงกับผู้ซื้อ ย่อมเกิดปัญหาความไม่ชัดเจนของสัญญา ทำให้ผู้ซื้อตัดสินใจซื้อสุนัขโดยไม่ได้รับข้อมูลสุนัขที่ครบถ้วน รวมถึง มีความเสี่ยงว่าสุนัขที่ได้รับมานั้นอาจเป็นโรคติดต่อหรือเจ็บป่วย อีกทั้งยังเป็นการยากต่อการพิสูจน์ถึงในชั้นสืบพยานต่อศาลถึงความตกลงดังกล่าว ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรจะมีการกำหนดแบบฟอร์มซึ่งมีรายละเอียดข้อมูลสุนัขเพื่อให้ผู้ขายหรือผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการแจ้งข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้ซื้อก่อนทำการซื้อขาย ดังนี้

ให้มีบทบัญญัติกำหนดแบบฟอร์มมาตรฐานให้ผู้ขายหรือผู้ประกอบธุรกิจต้องดำเนินการเขียนแบบฟอร์ม ดังนี้

“การทำสัญญาซื้อขายก่อนส่งมอบสัตว์เลี้ยงแต่ละตัว ผู้ขายจะต้องเขียนแบบข้อมูลตามแบบฟอร์มมาตรฐานซึ่งกำหนดโดย และลงนามรับรองความถูกต้องและส่งมอบแบบฟอร์มนี้ให้กับผู้ซื้อซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูล ดังนี้

(1) วัน เดือน ปี เกิดสายพันธุ์ ประเภท สีและการระบุตำแหน่งของสุนัข หากไม่ทราบสายพันธุ์หรือพันธุ์ผสมจะต้องบันทึกในประวัติของสุนัขด้วยเช่นกัน

(2) บันทึกการรักษาของสัตวแพทย์ใดๆ หรือยาที่สุนัขเคยได้รับ รวมถึง ประวัติโรคการเจ็บป่วย ความบกพร่องอันมีมาแต่กำเนิดหรืออันเนื่องมาจากกรรมพันธุ์ซึ่งส่งผลร้ายต่อสุขภาพ

ของสุนัข ณ เวลาที่ซื้อขายหรืออาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของสุนัขในอนาคต พร้อมทั้งคำแถลงลงนามโดยสัตวแพทย์ที่ได้การรับรองการขายสุนัข การแนะนำการรักษาที่จำเป็นสำหรับสุนัข (ถ้ามี) และการรับรองว่าโรค การเจ็บป่วย ความบกพร่องนั้นไม่มีความจำเป็นถึงขนาดต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลหรือเข้ารับผ่าตัดอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ หรือไม่มีความเป็นไปได้ที่จะต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลหรือต้องเข้ารับการผ่าตัดอันหลีกเลี่ยงไม่ได้ในอนาคต

(3) บันทึกการฉีดวัคซีนและการถ่ายพยาธิ ณ เวลาที่ทำการซื้อขายสุนัข (ถ้ามี) ประเภทของวัคซีนหรือการรักษาพยาธิ

(4) คำแถลงที่ลงนามโดยผู้ขายหรือผู้ประกอบการธุรกิจว่าสุนัขปลอดจากโรคหรือการเจ็บป่วยหรือปลอดจากความบกพร่องที่มีมาแต่กำเนิด หรือความบกพร่องทางพันธุกรรมที่มีผลร้ายต่อสุขภาพของสุนัข ณ เวลาที่มีการขายหรือมีแนวโน้มที่จะส่งผลร้ายต่อสุขภาพของสุนัขในอนาคตได้”

(3) ปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้ขายหรือผู้ประกอบการธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยง

การที่กฎหมายไม่ได้กำหนดหน้าที่ของผู้ขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขไว้เป็นการเฉพาะแยกต่างหากจากสัญญาซื้อขายทั่วไปภายใต้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงทำให้ผู้ขายหรือผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขเร่งผสมพันธุ์สุนัขโดยไม่คำนึงถึงสุขภาพของแม่พันธุ์และลูกสุนัข สุขอนามัยของสุนัข และส่งมอบสุนัขที่เป็นโรคติดต่อหรือไม่เหมาะสมต่อการขาย ทำให้ผู้ซื้อเสียหายเพราะต้องจ่ายค่ารักษาสุนัข ผู้เขียนจึงเห็นว่า การกำหนดหน้าที่ผู้ขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขไว้เป็นการเฉพาะแยกต่างหากจากหน้าที่ผู้ขายกรณีทั่วไปจะเป็นการคุ้มครองสัตว์และผู้ซื้อสุนัขได้ดียิ่งขึ้น

“ผู้ขายสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) ตรวจสอบสุขภาพสุนัขที่จำหน่ายก่อนที่จะนำไปรวมกับสุนัขอื่น หากพบว่าเป็นโรคติดต่อหรือมีอาการป่วยจะต้องให้สัตวแพทย์ทำการรักษาโดยไม่ชักช้า และถ้าสัตว์เลี้ยงได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคติดต่อหรือติดเชื้อหรือเจ็บป่วยจะต้องถูกขังอยู่ในกรงแยกต่างหากจากสุนัขที่มีสุขภาพดี จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากสัตวแพทย์ว่าสัตว์เลี้ยงนั้นหายจากการเจ็บป่วยแล้ว

(2) จัดให้สัตว์เลี้ยงมีอาหาร น้ำดื่ม พื้นที่เพียงพอเหมาะสมกับอายุ ขนาด น้ำหนักและสายพันธุ์ของสุนัข

(3) ไม่จำหน่ายสุนัขที่มีอายุต่ำกว่า 8 สัปดาห์แก่ผู้ซื้อ

(4) การทำสัญญาซื้อขายก่อนส่งมอบสัตว์เลี้ยงแต่ละตัว จะต้องระบุข้อมูลต่างๆ ในแบบฟอร์มมาตรฐานที่กำหนดโดยกระทรวง และส่งมอบแบบฟอร์มนี้ให้กับผู้ซื้อในการซื้อขายทุกครั้ง

สรุป ในงานสารนิพนธ์มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยง ซึ่งศึกษากรณีสัญญาซื้อขายสุนัขนั้น ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้บริโภคหรือผู้ซื้อสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขไม่ให้ถูกเอาเปรียบจากผู้จำหน่ายสัตว์เลี้ยง ในอีกด้านหนึ่งก็เป็นการคุ้มครองสิทธิของสัตว์เลี้ยง เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของสุนัขและสุนัขเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของสังคมที่เปลี่ยนแปลงและสัตว์ได้รับการยอมรับทั้งในระหว่างประเทศและในต่างประเทศว่ามีสิทธิเช่นเดียวกันกับมนุษย์ ประกอบกับธุรกิจการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงที่กำลังเติบโตอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้กฎหมายเท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ และเพื่อให้ผู้ซื้อสัตว์เลี้ยงได้รับความคุ้มครองอย่างแท้จริง อีกทั้งยังให้เป็นที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล ประเทศไทยจึงควรแก้เวลาและโอกาสที่จะมีกฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้องกับการทำสัญญาซื้อขายสัตว์เลี้ยง